

Millo president, Catalunya independent!

written by Pere Torra | 31 de juliol de 2017

Sembla que, més enllà de proferir amenaces i menyspreus i atiar jutges i fiscals i guàrdies civils contra electes i dirigents polítics catalans; el govern espanyol i els unionistes en general no saben gaire què fer davant l'anunci del referèndum i la determinació de la majoria parlamentària catalana favorable a la independència. El recent reforçament del Govern de la Generalitat, adreçat a tirar endavant sense embuts i donar la veu al poble, també ha descol·locat el Govern espanyol i la parròquia espanyolista. No serveixen de gaire les lliçons que donen sobre complir això que ells anomenen "Llei", que no hauríem d'assumir que és la Llei i que –tinguem-ho tots clar!– no està pas escrit en pedra. N'hi ha prou de recordar que en cosa d'uns pocs dies van reformar el text del 78 a requeriment de Merkel i la UE.

Durant unes setmanes (i encara sembla que la qüestió treu el cap de tant en tant), van brandar un precepte que s'ha fet ja molt famós, l'article 155 del text del 78, l'apartat 1 del qual diu el següent (només faig uns lleus retocs canviant el terme "Comunitat Autònoma" per "Catalunya" perquè, a aquestes alçades, hem de ser clars):

Article 155. 1. Si Catalunya no complia les obligacions que la Constitució o altres lleis li imposin, o actuava de forma que atemptés greument contra l'interès general d'Espanya, el Govern, previ requeriment fet al President de Catalunya i en el cas de no ser atès, amb l'aprovació per majoria absoluta del Senat, podrà adoptar les mesures necessàries per tal d'obligar-la al compliment forçós de les dites obligacions o per tal de protegir l'interès general esmentat.

Es veu que ho van treure de l'article 37 de la Llei Fonamental

de Bonn, que preveu la figura de la “coerció federal” (*Bundeszwang*), i, amb determinats requisits, atribueix al poder federal la facultat d’adoptar les mesures necessàries (“*die notwendigen Maßnahmen*”). Ara bé, hi ha una significativa diferència: La Llei alemanya tan sols parla que un Länder incompleixi o no apliqui lleis federals; en canvi, el text espanyol del 78, hi afegeix –amb aquest apassionament estilístic tan espanyol que recorda els textos falangistes– això “d’atemptar greument contra l’interès general d’Espanya”.

Val la pena aturar-se a analitzar amb cert detall els dos elements essencials del cèlebre article: d’una banda, l’interès general i, d’altra banda, les mesures necessàries.

L’interès general

Els alemanys saben molt de dret i, per això, no s’emboliquen amb un concepte jurídic indeterminat com aquest de l’interès general. Personalment, sempre he trobat molt difícil saber què és això de l’interès general, sobretot quan el pretès interès general és contradit pel principi democràtic, com és el cas. De fet, si l’interès general d’Espanya contradiu l’interès general de Catalunya tenim el que, en pura lògica, és un conflicte d’interessos. Per resoldre un conflicte d’interessos (i, en general, qualsevol conflicte), de forma civilitzada, s’acostuma sovint a recórrer a la mediació d’un tercer, no pas als organismes d’una de les parts. Però, és ben clar que aquesta opció és impensable per al Govern espanyol i tots els partits espanyols. Segons ells, l’interès general només és d’Espanya i l’interès de Catalunya és tan sols particular i no pas general. L’interès de Catalunya és subordinat, és a dir, no compta si no s’adiu amb el d’Espanya, talment com l’interès d’una colònia; seguint aquesta concepció, el que compta, l’únic interès que es pot considerar general és el de la metròpoli. Tot plegat ens permet concloure que, a la pràctica, això que s’anomena “procés” no és més que la constatació que avui a Catalunya hi ha una majoria de persones que no volen que el lloc on viuen rebi la consideració i el maltracte d’una

colònia.

Les mesures necessàries (*die notwendigen Maßnahmen*)

Pel que fa a les mesures necessàries (*“die notwendigen Maßnahmen”*, que diuen els alemanys), tampoc no se sap quines es podrien adoptar. No és estrany que tampoc a Alemanya no s'hagi fet servir mai aquesta figura perquè ja es veu que presenta moltes complicacions. De vegades, des de la metròpoli, s'ha insinuat que el delegat del Govern espanyol a Catalunya, senyor Enric Millo, assumiria totes o part de les funcions de l'Administració de la Generalitat de Catalunya. En definitiva, per mitjà d'aquest article i amb la majoria del Senat controlat pel PP espanyol, farien el senyor Millo “president del Govern de la Generalitat”. És una opció força estrambòtica i no sembla raonable per a ningú que tingui dos dits de front (no riguin perquè els tornaran a dir que això ja ho preveu la Llei). Des del punt de vista democràtic, és un absurditat que es faci amb la presidència *de facto* una persona adscrita a la penúltima força política del Parlament de Catalunya, amb un 8,49% dels vots a les darreres eleccions del 27S del 2015 i, previsiblement, amb l'oposició de les forces que representen la majoria democràtica (fins i tot, l'oposició a Millo podria arribar al 91,51% dels vots perquè no és clar el suport dels altres unionistes: *Ciudadanos*, els socialistes i els comuns).

Però és que, a sobre, l'escassa experiència com a delegat governatiu ha posat de manifest la ineptitud notòria de Millo per a exercir responsabilitats executives. Tan sols cal recordar la seva recepta per a superar la greu crisi de l'aeroport de Barcelona. Segons el delegat, el caos i les cues del Prat s'arregla amb... paciència. Segons Millo, no cal adoptar mesures com ara contractar personal per reforçar els serveis en moments punta ni millorar les insuficients inversions ni replantejar la gestió d'un aeroport controlat per una empresa estatal de tall soviètic.

Per això, que fessin president Enric Millo ex article 155 seria horrorós, però segurament el malson duraria molt poc. Cauria pel seu propi pes. Per això, diguin amb mi: Millo president, Catalunya independent!